

Sygn. akt VII U 1110/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wyrównanie renty z tytułu niezdolności do pracy i o odsetki

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 sierpnia 2018 r. znak: (...)

oraz od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 10 września 2018 r. znak: (...)

1. umarza postępowanie w zakresie zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 10 września 2018 r. znak: (...) w zakresie zmienionym decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 01 października 2018 r. znak: (...);

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 10 września 2018 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu A. K. prawo do wypłaty odsetek ustawowych za okres od 01 grudnia 2016 r. tj. od daty ustalenia wyrokiem Sądu ponownego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 28 września 2019 r., w pozostałym zakresie oddala odwołanie;

3. oddala odwołanie odwołującego A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 sierpnia 2018 r. znak: (...).

UZASADNIENIE

W dniu 18 września 2018 r. **A. K.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 sierpnia 2018 r.

znak: (...) w zakresie nieuwzględnienia w tej decyzji należnych mu odsetek ustawowych z tytułu przeliczonej renty od daty określonej w wyroku Sądu Okręgowego

w W. z dnia 28 czerwca 2018 r., tj. do dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Odwołujący wniósł o zapłatę należnej mu renty zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 sierpnia 2015 r. za okres od dnia 8 czerwca 2015 r. do dnia 31 lipca 2016 r.,

w którym to czasie miał prawo do renty. Wskazał przy tym, że nie został powiadomiony, że ZUS naliczył mu rentę od miesiąca wniesienia wniosku. Uzasadniając odwołanie ubezpieczony wyjaśnił, że w toku procedowania sądowego, po analizie biegłych sądowych, Sąd uznał, że decyzja ZUS o nieprzyznaniu mu renty była niezasadna. Biegli sądowi

na podstawie akt dostarczonych przez ZUS oraz przeprowadzonych badań orzekli,

że renta była na tamten czas należna, a tym samym Sąd uznał winę ZUS w zakresie nieprzyznaniu mu renty, a tym samym ma prawo do odsetek od renty wypłaconej

z opóźnieniem. Ubezpieczony wskazał również, że nie był świadomy swoich spraw z uwagi na ówczesny stan psychiczny i uważał, że płacąc składki ubezpieczeniowe regularnie przez kilkadziesiąt lat będzie traktowany stosownie do sytuacji w jakiej się znalazł i uzyska pomoc jaka mu się należała (odwołanie k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 października 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴

§ 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na treść

art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że skarżona decyzja została wydana w celu wykonania wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 czerwca 2018 r. sygn. akt VII U 100/17, który nie orzekł

o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania decyzji. Organ rentowy zaznaczył również, że w ww. wyroku Sąd Okręgowy przyjął za najbardziej miarodajne opinie biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych

i kardiologii oraz kardiochirurgii, które stanowiły podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie (odpowiedź na odwołanie k. 6 a.s.).

W dniu 12 października 2018 r. A. K. złożył również odwołanie od decyzji (...) (...) Oddział w W. z dnia 1 października 2018 r. znak: (...) w zakresie wypłaty kwoty należnych odsetek ustawowych. Odwołujący wskazał, że w powyższej decyzji organ rentowy przyznał, że należą mu się odsetki ustawowe, ale ponownie jednostronnie określił czas od którego dnia (1 października 2018 r.) wypłata przedmiotowych odsetek się należy, na co odwołujący się nie zgodził. Zaznaczył również,

że nie są mu znane powody podjęcia tej decyzji przez ZUS, co budzi jego zdziwienie, wobec czego wnosi powyższe odwołanie (odwołanie k. 2 sygn. akt VII U 1365/18).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 listopada 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz łączne rozpoznanie obu odwołań wskazując, że podtrzymuje stanowisko zawarte w odpowiedzi na odwołanie z 3 października 2018 r. (odpowiedź na odwołanie k. 10 a.s. sygn. akt VII U 1365/18).

Zarządzeniem z dnia 14 listopada 2018 r. sprawa z odwołania A. K.

od decyzji ZUS (...) Oddział w W. z dnia 23 sierpnia 2018 r. sygn. akt VII U 1110/18 oraz decyzji z dnia 1 października 2018 r. sygn. akt VII U 1365/18 zostały połączone celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz dalszego prowadzenia pod sygn. akt VII

U 1110/18 na podstawie art. 219 k.p.c. (zarządzenie k. 12 a.s. sygn. akt VII U 1365/18).

W piśmie procesowym z dnia 31 października 2018 r. A. K. wskazał,

że podtrzymuje odwołanie od decyzji ZUS z dnia 23 sierpnia 2018 r. o przeliczeniu renty

w zakresie nieuwzględnienia naliczenia należnych odsetek ustawowych z tytułu przeliczonej renty od daty określonej w wyroku z dnia 28 czerwca 2018 r., tj. od dnia 1 grudnia 2016 r.

do dnia zapłaty odsetek oraz wniósł o zapłatę należnej mu renty z odsetkami ustawowymi, która należała mu się od 8 czerwca 2015 r. do dnia 30 listopada 2016 r. zgodnie

z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 sierpnia 2016 r. (pismo procesowe z 31.10.2018 r. k. 10 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 sierpnia 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r. na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 września 2016 r. znak: (...). Orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2016 r. lekarz orzecznik ZUS, uznając odwołującego

za częściowo niezdolnego do pracy, określił datę powstania niezdolności na dzień 8 czerwca 2015 r. (wniosek o rentę z 03.08.2016 r. k. 1 a.r., orzeczenie lekarza orzecznika z 23.08.2016 r. k. 34 a.r., decyzja ZUS z 30.09.2016 r. k. 65 a.r.).

W dniu 17 października 2016 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania zainicjowanego ww. wnioskiem, na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu 29 grudnia 2016 r. decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak stwierdzenia u niego tej niezdolności (wniosek o rentę z 17.10.2018 r. k. 68 a.r., orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS 15.11.2016 r. k.70 a.r., decyzja ZUS z 29.12.2016 r. k. 76 a.r.).

A. K. zaskarżył powyższą decyzję ZUS w drodze odwołania do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, inicjując tym samym postępowanie o sygn. akt VII U 100/17. Postępowanie zostało zakończone wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018 r.

na podstawie którego zmieniono zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 29 grudnia 2016 r.

w ten sposób, że przyznano A. K. prawo do renty z częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 15 maja 2018 r. Przy orzekaniu Sąd Okręgowy oparł się w głównej mierze na opiniach (głównej i uzupełniającej) biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii prof. dr hab. med. W. S. oraz biegłego sądowego z zakresu kardiologii prof. nadzw. dr hab. n. med. S. O., którzy wskazali, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w powyższym okresie. W powyższym wyroku nie orzeczono o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (odwołanie

k. 76 a.r., wyrok SOWP w Warszawie z 12.06.2018 r. z uzasadnieniem k. 122-127 a.r.; akta sprawy sygn. VII U 100/17 – opinie biegłych sądowych k. 33-34 a.s., k. 50-51 a.s., k. 71-73 a.s.).

Wykonując powyższy wyrok Sądu Okręgowego ZUS (...) Oddział w W. wydał

w dniu 23 sierpnia 2018 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przeliczył rentę od 1 grudnia 2016 r. i wskazał, że przysługuje do 15 maja 2018 r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

z 10 lat kalendarzowych od 2005 r. do 2014 r., wskaźnik podstawy wymiaru składek wynosząc 221,13% oraz okresy składkowe w wymiarze 33 lat i 13 dni (396 miesięcy)

i okresy nieskładkowe w wymiarze 8 miesięcy i 1 dzień (8 miesięcy) W wyniku powyższego ustalono wysokość renty po waloryzacji w kwocie 3.170,55 zł od 1 marca 2018 r. Jednocześnie w decyzji wskazano, że odwołującemu zostanie wypłacone wyrównanie renty za okres od 1 grudnia 2016 r. do 31 maja 2018 r. w kwocie 44.986,39 zł (55.653,18 zł brutto) po odliczeniach: podatku do urzędu skarbowego w kwocie 5.658 zł oraz kwoty składek

na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 5.008,79 zł (decyzja ZUS z 23.08.2018 r.

z załącznikami k. 150-152 a.r.).

Pismem z dnia 4 września 2018 r. zatytułowanym „odwołanie” A. K. odwołał się od decyzji ZUS (...) Oddział w W. z dnia 23 sierpnia 2018 r. w zakresie nieuwzględnienia w niej należnych odsetek ustawowych z tytułu przeliczonej renty od daty określonej w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2018 r.,

tj. od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty należnych odsetek (odwołanie z 04.09.2018 r.

k. 5 a.s.). Na skutek powyższego pisma ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia

10 września 2018 r. znak: (...) odmówił A. K. prawa do odsetek

za okres od 1 grudnia 2016 r. wskazując, że podstawą wydania decyzji w przedmiocie przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy był wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 12 czerwca 2018 r., który wpłynął do

(...) Oddziału ZUS w dniu 28 czerwca 2018 r. po zakończeniu postępowania sądowego. Ponadto organ rentowy zaznaczył, że w sentencji ww. wyroku Sąd Okręgowy nie wskazał odpowiedzialności ZUS za opóźnienie w przyznaniu i wypłaceniu świadczenia rentowego (decyzja ZUS z 10.09.2018 r. k. 154 a.r.).

Następnie decyzją z dnia 1 października 2018 r. znak: (...) ZUS (...) Oddział w W. dokonał wypłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 21,35 zł

od 28 września 2018 r. do 29 września 2018 r., tj. do dnia wypłaty renty i jednocześnie uchylił decyzję odmowną z dnia 10 września 2018 r. części dotyczącej uzasadnienia w sprawie terminowości wypłaty wyrównania i wydania decyzji z dnia 23 sierpnia 2018 r. (decyzja ZUS z 01.10.2018 r. – nieoznaczona karta a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów załączonych do akt rentowych oraz akt sprawy o sygn. VII

U 100/17. Dowody z dokumentów były wiarygodne i korespondowały ze sobą tworząc spójny stan faktyczny, a strony postępowania nie kwestionowały ich autentyczności i wiarygodności. Stan faktyczny w sprawie był bezsporny, zaś spór skupił się na poprawności wyliczeń

w zakresie wypłaconych odwołującemu przez ZUS świadczeń. Wobec powyższego, a także z uwagi na brak dodatkowych wniosków dowodowych stron, zebrane w sprawie dowody – w zakresie, w jakim wynikały z nich przedstawione wyżej okoliczności – Sąd uznał za wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było częściowo zasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii rozliczeń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z odwołującym się A. K. w związku z przyznaniem mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r., która została wydana

w celu wykonywania wyroku tutejszego Sądu Okręgowego z dnia 12 czerwca 2018 r. sygn. akt VII U 100/17 przyznającej odwołującemu prawo do ww. świadczenia za okres od 1 grudnia 2016 r. do 15 maja 2018 r. Ubezpieczony domagał się od ZUS odsetek za opóźnienie w wypłacie należnego mu świadczenia oraz wyrównanie renty o okres od powstania niezdolności do pracy wskazany przez lekarza orzecznika ZUS.

Prawo odsetek z tytułu opóźnienia w przyznawaniu i wypłacaniu świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778), zgodnie

z którym jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia,

jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego.

Terminy w jakich organ rentowy ma obowiązek wydać decyzję określone zostały

w art. 118 ust. 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270). Wskazany przepis w ust. 1 i ust. 1a przewiduje, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności

za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny,

z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku, ale jedynie wówczas, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia,

w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej, należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie,

jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków

do jego uzyskania. W drugim ze wskazanych przypadków zachodzi sytuacja, gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem. Użyty w powołanych przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek, należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy

w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych

od ZUS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11,

LEX nr 1227452). Należy przy tym zaznaczyć, że brak orzeczenia organu odwoławczego

o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r. I UZP 2/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 czerwca 2014 r., III AUa 1548/13, Lex nr 1493754;).

W judykaturze dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy

w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja,

iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu.

Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne

do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ponosi on odpowiedzialność (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2014 r., III AUa 2071/13, LEX nr 1483723). W sytuacji gdy przedmiotem sporu jest prawo do renty i jedyną sporną okolicznością jest ocena stanu zdrowia, zaś ubezpieczony przedstawia pełną dokumentację medyczną, to ewentualny błąd

w ocenie medycznej obciąża organ rentowy, a nie ubezpieczonego. W odniesieniu do spraw związanych z orzekaniem medycznym utrwalone jest orzecznictwo, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieprawidłowe orzeczenie wydane przez lekarza orzecznika ZUS lub komisję lekarską ZUS (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2013 r.,

III AUa 295/13, LEX nr 1402872).

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe na podstawie którego ustalił, że roszczenie odwołującego się w zakresie odsetek było zasadne, bowiem Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydając decyzję z dnia 29 grudnia 2016 r. nieprawidłowo ustalił, iż nie jest on osobą niezdolną do pracy po dniu 30 listopada 2016 r. Przeprowadzone przez tutejszy Sąd Okręgowy postępowanie odwoławcze od powyższej decyzji (sygn. akt VII U 100/17) pozwolił ustalić, że stan niezdolności do pracy odwołującego w stopniu częściowym utrzymywał się w dalszym ciągu po dacie, do której świadczenie z ww. tytułu było mu przyznane.

W ocenie Sądu ZUS mógł okoliczność tą ustalić, bowiem był w posiadaniu dokumentacji medycznej, której analiza dokonana przez biegłych sądowych z zakresu kardiologii oraz kardiologii prowadziła właśnie do powyższego wniosku. Należy przy tym podkreślić, że biegli dysponowali tą samą dokumentacją, co organy orzecznicze Zakładu (lekarz orzecznik i komisja lekarska ZUS). Co prawda w toku postępowania biegli sądowi

o wymienionej wyżej specjalności dysponowali również dodatkową dokumentacją medyczną odwołującego, obejmującą m. in. karty informacyjne leczenia szpitalnego z lutego 2017 roku, jednakże w ocenie Sądu dowody te stanowiły one jedynie potwierdzenie stanu pogorszenia zdrowia na przełomie listopada i grudnia 2016 roku. Z opinii biegłych wynika, że schorzenie odwołującego o podłożu kardiologicznym cechuje się długim stanem trwania i wymaga długotrwałego, systematycznego leczenia. Co istotne biegli wskazali przy tym, że mimo przejścia zabiegów odwołujący powinien powstrzymać się od wykonywania pracy jeszcze przez długi czas, niemal przez rok od hospitalizacji w lutym 2017 r. do kwietnia-maja

2018 roku z uwagi na konieczność obserwacji stanu zdrowia i regeneracji organizmu

po przeprowadzonych zabiegach medycznych. Należy przy tym zaznaczyć, że już w czasie postępowania wyjaśniającego przed ZUS poprzedzającego wydanie decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. odwołujący uskarżał się na dolegliwości wieńcowe, duszności, szybkie męczenie się

i ogólne osłabienie, natomiast w kilka dni po badaniach przez organy orzecznicze ZUS otrzymał skierowanie na zabieg kardiologiczny (koronografia), który odwołujący przeżył na początku lutego 2017 roku w trakcie hospitalizacji w Klinice (...) (...) Instytutu Medycznego. Okoliczność ta zdaniem Sądu ma znaczenie dla oceny charakteru schorzenia, a także skutków, jakie wywołuje zarówno na tle ogólnej sprawności organizmu odwołującego w ujęciu całego okresu niezdolności do pracy wiadomego na dzień dzisiejszy, jak też na tle ustaleń, jakie ZUS mógł poczynić w okresie, gdy była wydawana skarżona decyzja. Na tle powyższego trudno zdaniem Sądu przyjąć,

aby schorzenie kardiologiczne powodujące niezdolność do pracy jeszcze w listopadzie

2016 roku uległo znacznej poprawie w stopniu negujący istnienie niezdolności na okres zaledwie kilku dni, po czym następnie stanowiło przyczynę skierowania odwołującego

na leczenie operacyjne. Należało zatem stwierdzić – co potwierdziło postępowanie dowodowe w sprawie VII U 100/17 – że stan zdrowia odwołującego wywołujący niezdolność do pracy utrzymywał się na przełomie listopada i grudnia 2016 roku, jak również w dalszym okresie, aż maja 2018 roku.

Stąd też w ocenie Sądu, mając na uwadze charakter schorzenia, aktualne w tym czasie badania oraz zgłaszane przez odwołującego dolegliwości organ rentowy miał obiektywną możliwość stwierdzenia, że u odwołującego stan częściowej niezdolności do pracy występuje nadal po dacie 30 listopada 2016 r., a w konsekwencji przyznać mu prawo do dalszego świadczenia rentowego z tego tytułu. Jednocześnie z uwagi na powyższe okoliczności Sąd nie miał podstaw do uznania, że przyczyną uzyskania przez ubezpieczonego prawa do żądanego świadczenia dopiero w następstwie prawomocnego wyroku sądowego były nowe dowody bądź okoliczności, którymi organ rentowy nie dysponował, lecz jedynie odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez lekarzy ZUS i biegłych sądowych.

Nie ma wątpliwości, że organy orzecznicze ZUS posiadają szeroki wachlarz możliwości przy ustalaniu czy dany wnioskodawca jest niezdolny do pracy, czy też nie, jak również stopnia tej niezdolności. Nieprawidłowe działanie tej komisji, przyjmujące postać błędnego orzeczenia

o zdolności do pracy jest okolicznością, za którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność skutkującą koniecznością wypłaty odsetek, skoro jedynie z tej przyczyny doszło do opóźnienia w przyznaniu świadczenia rentowego należnego ubezpieczonemu. Skoro więc Zakład Ubezpieczeń Społecznych błędnie ocenił stan zdrowia odwołującego

i na tej podstawie nie przyznał mu świadczenia w terminie, w jakim winien był go przyznać, to odwołującemu należą się odsetki na zasadach wyrażonych w art. 85 ust. 1 u.s.u.s.

Konsekwencją powyższego w ocenie Sądu Okręgowego w przypadku odwołującego doszło do błędnego ustalenia braku niezdolności do pracy, która to okoliczność – wobec braku sporności pozostałych przesłanek oraz faktu, że odwołujący w grudniu 2016 roku dochodził kontynuacji prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – stanowiła ostatnią okoliczność niezbędną do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ustawy emerytalnej.

Jej nieustalenie przez organ rentowy wywołało efekt w postaci opóźnienia w wypłacie świadczenia, co nastąpiło dopiero na skutek wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII U 100/17. Ponieważ więc, zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w tej sprawie, świadczenie przysługiwało odwołującemu na zasadzie kontynuacji od poprzednio ustalonej daty trwania niezdolności do pracy (30 listopada

2016 r.), tj. od 1 grudnia 2016 r., to na tle powyższych przepisów należało stwierdzić,

że odsetki przysługują od właśnie tej daty. Wypłata renty nastąpiła przy tym w dniu

29 września 2018 r., wobec czego w pozostałym zakresie roszczenie o odsetki podlegało oddaleniu. Jednocześnie Sąd Okręgowy miał na uwadze, że ZUS decyzją z dnia

1 października 2018 r. uznał, że doszło do częściowego opóźnienia w wypłacie świadczeń

za dni 28 i 29 września 2018 r. i za ten okres wypłacił odsetki. W tym niewielkim zakresie roszczenie powoda zostało więc zaspokojone i postępowanie należało w tej części umorzyć zgodnie z art. 477¹³ § 1 k.p.c., zgodnie z którym zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w punkcie 1 sentencji wyroku umorzył postępowanie w zakresie, w jakim roszczenie odwołującego zostało uwzględnione poprzez wydanie przez ZUS decyzji z dnia 1 października 2018 r. Z kolei w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. Sąd zmienił skarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do odsetek od daty ustalenia wyrokiem ponownego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia wypłaty renty, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Jednocześnie Sąd Okręgowy zważył, że brak było podstaw do uwzględnienia odwołania A. K. od decyzji ZUS z dnia 23 sierpnia 2018 r. w zakresie, w jakim domagał się wyrównania (przyznania) renty z odsetkami za okres od 8 czerwca 2015 r. do 31 lipca 2016 r. Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Jednocześnie w myśl art. 129 ust. 1 tej ustawy świadczenie z ubezpieczeń społecznych

– w tym rentę z tytułu niezdolności do pracy – wypłaca się najwcześniej od pierwszego dnia, w którym złożono wniosek o przedmiotowe świadczenie. Z uwagi na powyższe nie ma obecnie podstaw do przyznania odwołującemu renty bądź jej wyrównania za okres wcześniejszy zgodnie z treścią odwołania. Jak wynika z zebranej w sprawie dokumentacji odwołujący miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy

w okresie od 1 sierpnia 2016 r. do 30 listopada 2016 r. na mocy decyzji ZUS z września

2016 r., a następnie, na skutek skarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji ZUS

z dnia 23 sierpnia 2018 r. wydanej w celu wykonania wspomnianego wyżej wyroku Sądu zapadłego w sprawie o sygn. akt VII U 100/17, w okresie od 1 grudnia 2016 r. do 15 maja 2018 r. Podkreślenia przy tym wymaga fakt, że odwołujący

złożył pierwszy wniosek o rentę w sierpniu 2016 roku, a ZUS decyzją z dnia 30 września 2016 r. przyznał mu rentę od 1 dnia tego miesiąca. Powyższej reguły przyznawania świadczeń rentowych z systemu ubezpieczeń społecznych nie zmienia fakt wcześniejszego powstania niezdolności do pracy,

co w przypadku odwołującego miało miejsce w czerwcu 2015 roku. Tym samym brak było uwzględnienia żądania odwołującego w zakresie wyrównania mu renty za okres wcześniejszy i ustalenia odsetek za okres od 8 czerwca 2015 r. do 30 listopada 2016 r. ZUS przyznał bowiem rentę za ten okres zgodnie z przepisami oraz stan faktycznym (ustaleniami co do stanu zdrowia odwołującego). Odwołujący nie posiadał w tym okresie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, które to prawo zostało mu przyznane dopiero od 1 sierpnia 2016 r. Sąd miał ponadto na względzie, że od decyzji ZUS z września 2016 r. odwołujący się nie odwoływał i jest ona prawomocna, a co więcej, nie podnosił kwestii wyrównania

za poprzedni okres niezdolności przy zaskarżeniu decyzji odmawiającej przedłużenia renty

z 29 grudnia 2018 r. W tym kontekście należy również zaznaczyć, że w niniejszej sprawie skarżona jest decyzja z 23 sierpnia 2018 r., która dotyczy przyznania odwołującemu renty

za okres od 1 grudnia 2016 r. do 15 maja 2018 r., a tym samym żądanie odwołującego wykracza poza zakres skarżonej decyzji.

W tym też zakresie Sąd Okręgowy zważył, że nie było podstaw do uwzględnienia odwołania A. K. od decyzji ZUS z dnia 23 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych obliczył należne mu świadczenie w sposób prawidłowy oraz dokonał jego waloryzacji zgodnie z obowiązującymi przepisami. Skutkiem powyższego Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. zgodnie z punktem 3 sentencji wyroku.

(...)

(...)